

nechal složit od Josefa K-a dobírkové částky u banky, neboť tím nebyla pro žalobkyni žádná jistota zřízena, jak to již nižší soudy správně odůvodnily, když uloženými penězi může disponovati jen Josef K. a nikoliv žalobkyně. Tím méně ovšem byla takovým uložením u banky nahrazena výplata dobírky, kterou by byl odesílatel bez dalších obtíží a bez sporu obdržel, nebo zásilku jako zástavu podle čl. 382 obch. zák. zadržel. Nerozhodno jest také pro tento případ, že Josef K. se zdráhal dobírku vyplatiti, neboť pak bylo povinností žalovaného, by vyžádal si od žalobkyně nové instrukce a neuchýlil se svémocně od imperativního příkazu. Jednal-li na vlastní pěst, jednal také na vlastní nebezpečení. Jemu vůbec nenáleželo zkoumati, zda a v jaké výši žádaná dobírka byla proti destinatáři odůvodněna. Poměr mezi žalující firmou a destinatářem Josem K-em jest pro tento spor úplně lhostejným, jak již oba nižší soudy správně vyslovily, třebaže Josef K. přistoupil za vedlejšího intervenienta k žalovanému, neboť tím se stranou ve sporu nestal (§ 19 a 20 c. ř. s.). Ježto tedy není zde kusosti řízení po rozumu Šu 496 čís. 2 a 3 c. ř. s., ze kteréhožto důvodu odvolací soud rozsudek soudu první stolice zrušil, bylo důvodnému rekursu žalující firmy vyhověti a napadené usnesení zrušiti.

Čís. 3441.

Třebaže k návrhu dědice nařízeno bylo svolání pozůstalostních věřitelů (§ 813 obč. zák.), nelze z důvodu Šu 42 čís. 6 ex. ř. povolití odklad exekuce na jednotlivé součásti pozůstalostního jmění, bylo-li za odklad žádáno teprve, když již vymáhající věřitel nabyl exekučního práva zástavního.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1923, R I 45/24.)

Usnesením pozůstalostního soudu ze dne 5. listopadu 1923 bylo dědicovi pozůstalosti po Jaroslavu H-ovi povoleno svolání věřitelů pozůstalostních, jimž stanovena lhůta k ohlášení a průkazu jich nároku do 7. prosince 1923. Dne 20. listopadu 1923 žádala záložna v L. za povolení exekuce zabavením spořitelní vkladní knížky, znějící na jméno zůstavitelovo, a na zabavení pohledávky pozůstalosti proti firmě S. Exekuce byla povolena a dne 23. listopadu 1923 vykonána. Dne 26. listopadu 1923 zažádali dědici po Jaroslavu H-ovi za odklad exekuce vzhledem k povolenému svolání pozůstalostních věřitelů. **S o u d p r v é s t o l i c e** zamítl návrh na odklad, **r e k u r s n í s o u d** odklad povolil. **D ů v o d y:** Prvý soud návrh na odklad exekuce zamítl s poukazem na ustanovení Šu 44 odstavec první ex. ř., poněvadž prý v exekuci může býti pokračováno, aniž by to pro dlužníka bylo spojeno s nebezpečím majetkové újmy nenahraditelné neb alespoň těžce napravitelné, ježto běží jen o zabavení vkladu a peněžní pohledávky. Než názoru tomu nelze přisvědčiti. § 813 obč. zák. opravňuje dědice, by žádali za pozůstalostního řízení o svolání pozůstalostních věřitelů. S tímto svoláním jest mimo jiné spojen ten účinek, že dědic jest oprávněn až do uplynutí ediktální lhůty

sečkati s uspokojením věřitelů a jmenovitě, když by pozůstalostní jmění nepostačovalo, pečovati o stejnoměrné zaplacení všech věřitelů buď mimosoudně neb v cestě úpadku neb učiniti jiná vhodná opatření. Kdyby však bylo dopuštěno, aby věřitelé za svolávací lhůty na základě exekučních titulů, vydobytých proti zůstaviteli (pozůstalosti) vedli exekuci a tím získali přednost před jinými věřiteli, byl by zmařen účel, kterého má býti dosaženo svoláním věřitelů (§ 813 obč. zák.). Je tudíž návrh na odklad exekuce, podaný ještě před uplynutím ediktální lhůty, po zákonu odůvodněn (§ 42 čís. 6 ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dle §u 813 obč. zák. mohou dědicové, kteří navrhli svolání věřitelů, odložit uspokojení věřitelů až po vypršení lhůty svolací. Toto ustanovení občanského zákona nebránilo však věřitelům pozůstalosti vymáhati pohledávky žalobou a exekucí na jednotlivé kusy pozůstalostního jmění; tomu nemohli dědicové zabrániti. Ustanovením §u 42 čís. 6 ex. ř. mělo tomuto nedostatku býti odpomoženo tím, že měl míti dědic možnost, zabrániti provedení exekuce, zabrániti, by se nedostalo věřiteli exekučního zástavního práva k jednotlivým věcem pozůstalostním, které by mu sjednávalo přednost před jinými věřiteli (Tilsch: Vliv zákonů procesních na hmotné právo str. 188). Má-li tudíž svolání věřitelů a s ním spojený odklad exekuce míti úspěch a nemá-li účel předpisu §u 42 čís. 6 ex. ř. býti zmařen, musí dědicové učiniti návrh na odklad exekuce ještě před jejím vykonem, ještě před tím, než vymáhajícimu věřiteli se dostalo exekučního zástavního práva a tím i přednosti v uspokojení jeho pohledávky. Dědicové podali v tomto případě návrh na odklad exekuce dle §u 42 čís. 6 ex. ř. dne 26. listopadu 1923. Vymáhající věřitelka podala však návrh na zabavení vkladní knížky spořitelny a na zabavení 10.528 Kč 94 h, uložených u berního, jako schovacího úřadu a na zabavení pohledávky asi 25.000 Kč, příslušející téže pozůstalosti již dne 20. listopadu 1923 a byla tato exekuce vykonána a tím práva zástavního pro vymáhající věřitelku nabyto doručením usnesení, exekuci povolujícího, což se stalo v obojím případě již 23. listopadu 1923, tedy tři dny dříve, než došel návrh na odklad exekuce (§§ 294 a 325 ex. ř.). V době podání návrhu na odklad exekuce byla tedy již vymáhající věřitelka zástavní věřitelkou jak ohledně spořitelní vkladní knížky, tak i ohledně pohledávky, která přísluší pozůstalosti. Ani svolání věřitelů ani žádaný odklad výkonu exekuce nemohly již v den podání návrhu na odklad zameziti přednostní uspokojení vymáhající věřitelky před ostatními věřiteli pozůstalostními. Právem proto první soud zamítl návrh na odklad exekuce, neboť účelu, kterého odkladem tím mělo býti dosaženo, totiž zameziti, aby úplným uspokojením vymáhajícího věřitele nenastalo nestejnoměrné uspokojení věřitelů, více nebylo lze dosíci.